

„Lépj be a mesébe!”

– Stephanie Garber,
bestsellerszerző

HOUSE of SALT and SORROWS

s ó é s b á n a t h á z a

finep
selection

ERIN A. CRAIG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ERIN A. CRAIG

HOUSE
of
SALT
and
s ó é s b á n a t h á z a
SORROWS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

GYERTYAFÉNY CSILLOGOTT a nővérem nyakláncára metszett ezüsthorgonyon. Ronda egy ékszer volt, olyasmi, amit Eulalie sosem választott volna önszántából. Az egyszerű aranyláncokat szerette, a pazar gyémánt nyakékeket. Nem... egy ilyen. Nyilván apu választotta neki. Megérintettem a saját, fekete gyöngyök alkotta láncomat, szerettem volna valami divatosabbat adni a nővéremnek, de a koporsóvivők lezárták a fedelet, még mielőtt kioldhattam volna a kapcsolót.

– Mi, a só népe visszaadjuk e testet a tengernek – zendített rá a főtengerész, ahogy a fából készült láda a rá váró kriptába került.

Próbáltam ügyet sem vetni a zuzmókra, túl a sötéten ásító nyíláson, amit azért tártak olyan szélesre, hogy egészen lenyelhesse őt. Próbáltam nem arra gondolni, hogy épp végső nyugalomra helyezik a nővéremet, aki néhány napja még élt, meleg volt és lélegzett. Próbáltam nem elképzelni, ahogy a koporsó vékony alja megduzzad a nyirkos levegőtől és a sós víztől, majd szétrobban, kieresztve Eulalie testét a családi mauzóleum vízzel teli aljába.

Helyette próbáltam sírni.

Tudtam, hogy ezt várják tőlem, ahogy azzal is tisztában voltam, hogy valószínűleg nem ejtek majd könnyeket. Később rám törnek majd, vélhetően akkor, amikor este elhaladok a hálósobája mellett, és meglátom a fali tükröket takaró fekete lepleket. Eulalie-nek anynyi tükre volt.

Eulalie.

A legcsinosabb nővérem. Rózsás ajka folyton mosolyra állt. Szeretett nevetni, világoszöld szemét gyakran hunyta le kacsintásképp. Számptalan kérésze akadt, már akkor is, amikor még nem ő volt a legidősebb Thaumás lány, aki apu vagyonát örökli majd.

– Mind sóból lettünk, a só szerint élünk, és végül sóvá leszünk – folytatta a főtengerész.

– Sóvá leszünk – ismételték a gyászolók.

Apu előrelépett, hogy két aranyérmét helyezzen a kriptá elé – fizetség Pontusznak, amiért visszaveszi a nővéremet a Tengerbe –, én pedig lopva körbepillantottam a mauzóleumban. Zsúfolásig telt a legfinomabb fekete gyapjút és kreppet viselő meghívottakkal, köztük Eulalie számos udvarlójával. Nagyon tetszett volna neki, hogy a sok összetört szívű fiatalember megsíratja őt.

– Annaleigh! – suttogta Camille, és megbökött.

– Sóvá leszünk – mormoltam, és könnyeket színlelve a szememhez nyomtam a zsebkendőmet.

Apu egyértelmű nemtetszése szorította a szívemet. Az ő szeme el-felhősödött, büszke orra vöröslött, ahogy a főtengerész előrelépett, és megtöltötte színjátszó kagylóhéjjal díszített kelyhét tengervízzel. A kriptába dugta, és Eulalie koporsójára öntötte a vizet, ünnepélyesen elindítva a szétmállását. A könnyilást szegélyező gyertyák kioltásával a szertartás véget ért.

Apu az egybegyűltekhöz fordult, sötét haján széles, ősz sáv szántott végig. Tegnap is ott volt már?

– Köszönöm, hogy eljöttek megemlékezni Eulalie lányomról. – Máskor zengőn és merészen szólt, hiszen az udvarban hozzászólt, hogy főurakkal beszél, most mégis elcsuklott a hangja a bizonytalanságtól. – A családom nevében mindenkit meghívok Highmoor-ba, hogy megünnepeljük az életét. Lesz étel, ital... – Megköszörölte a torkát, inkább tűnt dadogó hivatalnoknak, mint a Salann-szigetek hercegének. – Tudom, mennyit jelentett volna Eulalie-nek, ha mind eljönnek.

Bólintott, jelezve, hogy a beszéd végére ért, arca rezzenéstelen álarcnak tűnt. Szerettem volna megérinteni, hogy enyhítsem a gyászát, de Morella, a mostohaanyám már mellette is termett, megfogta a kezét. Pár hónapja házasodtak össze, még a közös élet kezdetére jellemző varázslatos, boldog napokat kellett volna élniük.

Morella most járt először a Thaumaz-mauzóleumban. Vajon keletlenül érezte magát az anyám emlékének állított szobor vesébe látó pillantása alatt? A szobrász anyu menyasszonyi portréja alapján dolgozott, ifjonti ragyogást kölcsönzött a hűvös, szürke márványnak. Bár teste sok-sok éve visszatért már a tengerbe, szinte minden nap ellátogattam a síremlékéhez, úgy meséltem neki, hogy telnek a napjaim, mintha hallaná.

Anyu szobra minden másnál nagyobb volt, a nővéreim síremlékei fölé tornyosult. Avát rózsák borították, a kedvenc virágai. Nyáron megnőttek, rózsaszínben pompáztak, mint a járvány okozta kelekések, amik tizennyolc évesen az életét követelték.

Octavia egy évvel később követte a sírba. Holttestére a magas könyvtári létra aljában találtak rá, végtagjai természetellenes szögbe csavarodtak. Nyitott könyv hevert nyugvóhelye mellett, és egy

idézetet véstek rá vaipani nyelven, amin én magam sosem tanultam meg olvasni.

Így, hogy ennyi tragédia sújtotta a családunkat, elkerülhetetlennek tűnt Elizabeth halála. A fürdőkádban találtak rá, mintha uszadék fa lett volna a tengeren, tele vízzel, sápadtan. Pletykák terjedtek Highmoorból a szomszédos szigetek falvaiban, konyhalányok sugták istállófiúknak, halárusok mesélték a feleségüknek, akik aztán figyelmzetésképp dorgálták velük rosszalkodó gyerekeiket. Voltak, akik öngyilkosságot rebesgettek. Sokan pedig úgy gondolták, átok sújt bennünket.

Elizabeth egy madárszobrot kapott. Galambnak kellett volna lennie, de nem jól találták el az arányokat, ezért inkább sirálynak tűnt. Illett is Elizabethhez, aki mindig úgy szeretett volna messzire repülni.

Vajon mit kap majd Eulalie?

Egykor tizenketten voltunk, a tucatnyi Thaumás. Most egy kis sort alkottunk hét nővéremmel, és önkéntelenül is felmerült bennem, hogy talán van némi igazság a nyomasztó találgatásokban. Valamiképpen feldühítettük volna az isteneket? Sötétség szállt a családunkra, és egyesével elragad mindenkit? Vagy rémes és szerencsétlen balesetek sora sújt bennünket?

A szertartás után a sűrű tömeg felszakadozott, körbejártak bennünket. Feltűnt, hogy mindenki tisztas távolságot tart tőlünk, miközben suttozva részvétet nyilvánít. A rangunk miatti tiszteletből tették, vagy attól tartottak, őket is megfertőzzük? Szerettem volna a közönséges népek babonásságának számlájára írni a dolgot, de amikor egy távoli nőrokonunk, vékony ajkán halovány mosollyal odalépett hozzám, ugyanaz a kérdés rebbeant a szemében, épphogy kimondatlanul, még csak véletlenül sem érthettem volna félre:

Vajon melyikünk lesz a következő?

2

BÁR MINDENKI MEGINDULT A HALOTTI TORRA, én ott maradtam még a mauzóleumban, szerettem volna egyedül, távol a kíváncsi pillantásoktól búcsút venni Eulalie-től. A szertartás végeztével a fő-tengerész magához vette a kelyhet, a gyertyákat, a sós vizet és apám két érméjét. Mielőtt megindult volna a parthoz és a Selkirk-sziget legészakibb pontján álló remetelakjához vezető kis úton, megállt előttem. Épp a szolgálófiúkat figyeltem, ahogy bezárták a sírbolt nyílását, homokos habarccsal megkent téglákat halmoztak a kriptá elé, elzárták az alattunk kavargó vízörvények zubogását.

A fő-tengerész felemelte a kezét, mintha meg akarna áldani. De az ujjai különös szögben görbültek, mintha inkább védelmet kérne.

Saját magának.

Ellenem.

Most, hogy már nem volt tele a kriptá, a levegő hűvösebbnek tűnt, második köpenyként borult rám. Az émelyítően édes tömjén-füst továbbra is körbelengte a termet, de még az sem tudta teljesen felülírni az erőteljes sóillatot. Nem számított, a sziget mely pontján jár az ember, mindig a nyelvén érezte a tengert.

A munkások nyögve a helyére emelték az utolsó téglát is, teljesen elfojtva a víz zúgását.

Aztán magamra maradtam.

A kriptá gyakorlatilag egy barlang volt, de akadt egy különleges tulajdonsága: széles folyó futott alatta, édesvizet – és az elhunyt Thaumasok holttestét – vitte a tengerbe. Mindegyik nemzedék tovább ékesítette, például kőfaragványokkal díszítette a temetkezési helyet, és arannyal a mennyezetet, ami így részletesen kidolgozott éjszakai égboltnak tetszett. Az összes Thaumas gyerek még azelőtt megtanult tájékozódni a csillagképek alapján, hogy akár egyetlen könyvet is a kezébe vett volna. Az ükapám kezdett el síremlékeket állítani.

Elizabeth temetése során – ami a főtengerész alig palástolt szidalmaival, miszerint öngyilkosság történt, még Eulalie-énál is komorabbra sikeredett –, hogy az időt múlassam, a díszablákat és a szobrokat számoltam a barlangban. Mennyi időbe telik majd vajon, hogy a síremlékek megtöltsék ezt a szent helyet, és kiszoruljanak az élők? Én nem akartam síremléket magamnak a halálom után. Vajon Clarette nénikém békésebben töltötte az örökkévalóságot, tudván, hogy a mellszobrát többnemzedéknyi Thaumas nézi majd?

Én ebből, köszönettel, de nem kértem. Csak lökjenek a tengerbe, hadd legyek újra sóvá.

– Annyi fiatalember eljött ma – szólaltam meg, miközben letérdeltem a még nedves fal elé.

Őszintén nem értettem, minek falazták be megint. Mennyi időbe telik majd vajon, mire ismét szét kell verni a köveket, hogy egy újabb nővéremet lökjék bele?

– Sebastian és Stephan, a Fitzgerald fivérek. Henry. A vasai munkafelügyelő. És Edgar is.

Természetellenesnek tűnt ilyen határozottan egyoldalú beszélgetést folytatni Eulalie-vel. Minden helyzetben ő került a középpontba. Különös, túlzóan szellemes történeteinek hála mindenkit rabul ejtett a szavaival.

– Azt hiszem, ők sirattak leginkább a gyásznépből. Közülük indultál valamelyikhez, amikor aznap este kiszöktél?

Elhallgattam, elképzeltem Eulalie-t a sziklaszéli úton, csipkével és szalagokkal díszített hálóköntöse lobogott a szélben, liliumfehér bőrért kékesre színezte a telihold fénye. Biztosan nagyon csinosan öltözött fel, ha titkos találkára indult a kedvesével.

Amikor a halászok megtalálták összezúzott holttestét odalent a sziklákön, partra vetődött delfinnek gondolták. Ha tényleg létezett a túlvilág, reméltem, hogy Eulalie erről sosem értesül. Kiköszörülhetetlen csorba esett volna a büszkeségén.

– Megbotlottál, azért zuhantál le? – Szavaim visszhangot vertek a sírboltban. – Lelöktek?

A kérdés azelőtt bukott ki belőlem, hogy egyáltalán elgondolkozhattam volna rajta. A többi nővérem esetében a gyanú árnyéka sem vetült a halálukra: Ava beteg volt, Octavia mindig is hajlamos volt baleseteket szenvedni, még Elizabeth... Levegő után kaptam, ujjaimat gyapjúsoknyám vastag, durva fekete anyagába mélyesztettem. Annnyira elkecseregett Octavia halála után. Mindannyiunkat szíven ütött a nővérem elvesztése, de Elizabeth viselte a legnehezebben.

Eulalie halálánál viszont senki sem volt ott. Senki sem látta, mi történt. Csak a kegyetlen végeredményt.

Vízcsepp hullott az orromra, a következő pedig az arcomon végezte, ahogy több helyen is elkezdett beázni a kriptá. Nyilván megeredt az eső. Még az égbolt is megsiratta ma Eulalie-t.

– Hiányozni fogsz.

Beszívtam az alsó ajkamat. Most már jöttek a könnyek, addig szűrték a szememet, amíg ki nem szabadultak. Végigsimítottam a kőbe vésett egyik díszes *E* betűn, szerettem volna tovább beszélni még, kiadni magamból a fájdalmat, a kétségbeesést, a dühöt. De az nem hozná vissza őt.

– Eulalie... Szeretlek, Eulalie.

Hangom suttogás volt csupán, ahogy menekülni kezdtem a barlangból.

Odakint vihar tombolt, tajtékossá korbácsolta a hullámokat. A barlang a Fok, Salten egyik félszigetének a túlsó felén helyezkedett el, benyúlt a tengerbe. Több mint másfél kilométerre volt a házunktól, és senkinek sem jutott eszébe hátrahagyni az egyik hintót nekem. Félretoltam fekete fátylamat, és gyalogszerrel nekivágtam az útnak.

– Nem felejtett el valamit? – kérdezte a szolgálólányunk, Hanna, amikor megindultam lefelé a halotti torra.

Megtorpantam, a hátamon éreztem az idős nő anyai pillantását. Amint visszatértem, át kellett öltöznöm. Bőrig áztam a viharban, és akár átok, akár nem, nem kívántam megfázásba belehalni.

Hanna várakozásteljes arckifejezéssel nyújtotta át a hosszú, fekete szalagot. Sóhajtva hagytam, hogy a csuklóm köré fonja a vékony anyagot, ahogyan korábban is jó néhány alkalommal. Amikor haláleset történik valahol, az ember fekete szalagot visel, nehogy ő maga is kövesse a szerettét a sírba. Olyan rémesnek tűnt a szerencsénk, hogy a szolgálók babonából még a macskák, a lovak és a csirkék nyakába is kötöttek.

Hanna masnival kötötte meg a szalagot, bármilyen más színben nagyon csinos lett volna.

Az egész ruhatáram csupa gyászruhából állt már, egyik ruha sötétebb volt a másiknál. Anyu hat évvel ezelőtti halála óta nem hordtam grafitzürkénél világosabbat.

Hanna szatént választott, nem azt a szúrós gyapjúsövetet, amit Elizabeth temetésére viseltünk. Nyomot hagyott a csuklónkon, napokon keresztül viszketett.

Megigazítottam a ruhám ujját.

– Igazság szerint inkább maradnék veled idefent. Sosem tudom, mit mondjak az ilyen összejöveteleken.

Hanna megpaskolta az arcomat.

– Minél előbb lelépsz, annál hamarabb szabadulsz. – Meleg, bar-na tekintetét rám emelve elmosolyodott. – Készíték egy kanna fahéj-teát lefekvés előttre, jó?

– Köszönöm, Hanna! – feleltem, megszorítottam a vállát, és ki-léptem az ajtón.

Amint beléptem a kék terembe, Morella megindult felém.

– Mellém ülsz? Nem igazán ismerek itt senkit – vallotta be, és már húzott is a pamlag felé a magas, vastag ablakokhoz. Még az üveget pötytyöző esőcseppek ellenére is csodás kilátás nyílt a sziklákra. Helytelennek tűnt pont ebben a teremben tartani a tort, ahonnan rálátunk a helyre, ahol Eulalie a mélybe zuhant.

A nővéreimmel akartam lenni, de Morella hatalmasra nyílt szemmel, könnyörgően nézett rám. Az ilyen pillanatokban nehéz volt elfelejteni, hogy korban hozzám áll közelebb, nem apuhoz.

Senkit sem lepett meg, amikor apu újraraházasodott. Anyu rég meghalt már, és mind tudtuk, hogy abban reménykedik, egyszer fia

születik. Morellával Suseallyben, a kontinensen ismerkedett meg. Apu Morellával az oldalán tért vissza az útról, teljesen belehabarodott az új arájába.

Honor, Mercy és Verity – a gráciák, ahogy hármójukat hívtuk, mind olyan fiatalok voltak még, amikor anyu meghalt – nagyon örült, hogy új anyafigura került az életükbe. Morella nevelőnőként dolgozott, és azonnal megszerette a kislányokat. A hármás ikrek – Rosalie, Ligeia és Lenora – meg én örültünk apu boldogságának, de Camille mindig megmerevedett, amikor valaki azt feltételezte, hogy Morella a tucatszerű Thaumas egyike.

Keresztülpillantottam a termen, az egyik falat elfoglaló óriási festményre. Egy hajót ábrázolt, amit egy kraken épp lerántott a kék mélységbe, a lény óriási szeme tágra nyílt vad dühében. A kék teremben rengeteg tengeri kincs állt: az egyik polcon tengerisünök családja, a sarokban kacsakagylókkal teli horgony egy oszlopon, és rengeteg kagylóhéj a gráciák gyűjteményéből, minden felületet elborítottak, ami elég alacsonyan volt ahhoz, hogy elérjék őket.

– Mindig ilyenek a szertartások? – kérdezte Morella, kiterítve a szoknyáját a sötétkék bársony ülőpárnán. – Ilyen komolyak és fagyosak?

Képtelen voltam palástolni zavarodott pillantásomat.

– Hát, mégiscsak egy temetés volt.

Morella a füle mögé simított egy világosszőke tincset, és idegesen elmosolyodott.

– Persze, úgy értettem, hogy... Miért a vízbe lökték? Miért nem temették el, ahogyan a kontinensen szokás?

Észrevettem aput. Biztosan azt akarná, hogy legyenek kedves, magyarázzam el a szokásainkat. Próbáltam némi szánalmat érezni Morella iránt.

– A főtengerész azt mondja, Pontusz teremtette a szigeteinket és a rajta élő embereket. Sót vett az óceáni áramlatokból az erőért. Ebbe gyúrta a bikacápa ravaszságát és a fülesmedúza szépségét. Hozzáadta a csikóhal hűségét és a barna delfin kíváncsiságát. Amikor a teremtménye összeállt, volt már két karja, két lába, feje és szíve, Pontusz a saját életerejének egy részét lehelte belé, és megteremtette a só népének első emberét. Úgyhogy amikor meghalunk, nem temethetnek minket a földre. Visszakerülünk a vízbe, és révbe érünk.

Ez a magyarázat szemléltetést tett Morellának.

– Látod, valami ilyesmi nagyon szép lett volna a temetésen is. Ott semmi mással nem törődtünk, csak... a halállal.

Rámosolyogtam.

– Hát... ez volt az első, amin részt vettél. Majd hozzászoksz.

Morella az enyémre tette a kezét, kis arcán őszinteség ült.

– Borzalmas, hogy már ennyi temetést megéltél. Túl fiatal vagy még ennyi fájdalomhoz és veszteséghez.

Az eső rákezdett, zavaros szürkébe vont a Highmoort. Odalent a dühöngő tenger úgy hajigálta a hatalmas sziklákat, mint ahogy egy kisfiú zsebében gurulnak az üveggolyók, csattanásaik felkúsztak a meredek sziklafalon, versenyre keltek a mennydörgéssel.

– Mi lesz most?

Pislogtam egyet, visszanéztem rá.

– Mire gondolsz?

Az ajkába harapott, akadozva ejtette ki az idegen szavakat.

– Most, hogy már... visszatért a sóba... mit csinálunk most?

– Ennyi. Elbúcsúztunk. A tor után vége.

Morella ujjai frusztrációról árulkodva, folyamatosan mozogtak.

– De nincs. Valójában nincs. Apád azt mondta, a következő néhány hétben feketét kell viselnünk.

– Igazából hónapokon át. Fél évig feketét hordunk, aztán még egy fél éven át sötétszürkét.

– Egy éven át? – kapott Morella levegő után. – Tényleg ilyen rémes ruhákat kell viselnem egy egész évig? – A pamlag közelében állók felénk fordultak, nyilván hallották a kifakadását. Morellában volt annyi tisztesség, hogy bosszúsan elvörösödjön. – Mármost úgy értem... Ortun épp most hozta meg kelengyémet. Nincs benne egyetlen fekete ruha sem. – Ma Camille egyik ruháját viselte, de nem igazán illett rá. Lesimította a ruhaderék szélét. – Nem csak a ruhákról van szó. Mi van veled és Camille-lel? Mindkettőtöknek társaságban lenne a helye, fiatalemberekkel kellene ismerkednetek, szerelembe esni.

Oldalra billentett fejjel tűnődtem, vajon komolyan beszél-e.

– Épp most halt meg a nővérem. Nem sok kedvem van táncolni.

Megreccsent az ég, mire ugrottunk egyet ijedtünkben. Morella megszorította a kezemet, én pedig visszanéztem rá.

– Ne haragudj, Annaleigh, ma valahogy nem a megfelelő dolgokat mondom! Úgy értettem, hogy... ennyi tragédia után jó lenne, ha ismét boldogságra lelne ez a család. Egy életre eleget gyászoltatok már. Miért burkolóztok továbbra is fájdalomba? Mercynek, Honornek és a drága kis Veritynek odakint kellene babáznia a kertben, nem részvétnyilvánításokat fogadni és üres fecsegéssel tölteni az időt. És Rosalie, Ligeia, meg Lenore... Nézz rájuk!

A hármas ikrek egy kis, kétszemélyes pamlagon ültek. Egymásba karoltak, kövér pókként tartották magukat, miközben a fátylukba zokogtak. Senki sem mert ilyen tömény fájdalom közelébe merészkedni.

– A szívem szakad meg, hogy így látlak titeket!

Kihúztam a kezemet az övéből.

– Pedig ez van, amikor valaki meghal. Nem lehet megváltoztatni a hagyományokat csak azért, mert nem tetszik.

– De mi van, ha tényleg van ok öröme is? Valami olyasmi, amit ünnepelni kellene, nem pedig elrejtteni? Nem a jó hírnek kellene felülkerekednie?

Egy szolgáló lépett oda hozzánk, bort kínált. Én elvettem egy poharat, de Morella gyakorlott mozdulattal a fejét rázta. Gyorsan beletanult Highmoor asszonyának szerepébe.

– Gondolom, igen. – Tétován elhallgattam. Ismét mennydörgés töltötte meg a levegőt. – De nem úgy tűnik, mintha sok ünnepelni valónk lenne ma.

– Szerintem viszont van. – Morella előrehajolt, és titkot súgva folytatta: – Egy új élet.

Kezét diszkréten a hasára tette.

Kis híján félrenyeltem a számban lévő bort meglepetésemben.

– Terhes vagy? – kérdeztem. Morella felragyogott. – Apu tudja már?

– Még nem. Épp el akartam mondani neki, de félbeszakítottak minket azok a halászok, akik megtalálták Eulalie-t.

– Nagyon örülni fog. Hányadik hónapban vagy?

– A harmadikban, azt hiszem. – Végigsimított a haján. – Tényleg úgy gondolod, hogy Ortun örülni fog? Bármit megtennék, hogy újra mosolyogni lássam!

Hátrapillantottam a barátai gyűrűjében álló apura, aki túlságosan beleveszett a Eulalie-vel közös emlékeibe ahhoz, hogy válaszoljon nekik. Bólintottam.

– Teljesen biztos vagyok benne.

Morella mély levegőt vett.

– Akkor jobb, ha nem is tartom magamban, nem igaz?

Még mielőtt válaszolhattam volna, Morella már meg is indult a terem közepén álló versenyzongorához. Felemelte a csengőt a fedélről, és megrázta, gyakorlatilag elcsendesítve a helyiséget.

Kiszáradt a szám, ahogy rádöbbsentem, mire készül.

– Ortun? – kérdezte, kirántva aput a gondolataiból.

Hangja magas volt, cérnavékony, mint a kezében lévő csengő csilingelése.

Anyám csengője volt. Camille-lel évekkel ezelőtt találtunk rá, amikor beöltözőst játszottunk a padláson. Nagyon tetszett mindkettőnknek az ezüstös hang, és lehoztuk anyunak, amikor már túlságosan legyengült ahhoz, hogy meghalljuk őt a ház másik feléből. Most valahányszor megütötte a fülemet a csilingelés, hideg tengervízként zúdultak rám az utolsó terhességének emlékei.

Amikor apu odalépett mellé, Morella így folytatta:

– Ortunnal szeretnénk megköszönni, hogy eljöttek. Az elmúlt néhány napon mintha egy végtelen éjszaka sötétsége ereszkedett volna ránk, de az, hogy most mind itt vannak, olyan, mint egy gyönyörű napfelkelte első, meleg sugarai az égbolton.

Hallatszott, hogy gondosan megválogatta a szavait, mégis, túl könnyen buktak ki a száján. Összehúztam a szememet. Begyakorolta a beszédet.

– Az emlékeik a drága, gyönyörű Eulalie-ről örömmel töltik meg a szívünket, eloszlatják a bánatot. És boldogok vagyunk, sőt, repesünk az örömtől, mert ezen a szép új reggelen új fejezet nyílik a Thau-mas-ház történelmében.

Camille, aki eddig az egyik bácsikánkkal beszélgetett a terem másik végében, aggodalmas pillantást lövellt felém. Még a hármas ikrek is eleresztették egymást, Lenore a pamlag mellé állt, ujjai a párnázott karfába mélyedtek.

Morella megfogta apu kezét, és lapos hasára húzta, széles vigyorral élvezte a figyelmet.

– És ahogy az éjszakát messzire űzi a reggeli ragyogás, a gyász sötéttségét is megtöri majd a fiunk születése.

3

— **A**Z A NŐSZEMÉLY! – sziszegte Hanna, ahogy kigombolta az utolsó apró, szurokfekete gombot is a ruhám hátulján. Segített kilépni a ruhából, majd nagyot fújva kisöpörte összes tincseit az arcából. – Eulalie napját használta fel rá, hogy ilyen döbbenetes hírt közöljön! Micsoda arcátlanság!

Camille háttal az ágyamra hanyatlott, Ligeia mellé, összegyűrve a hímzett takarót.

– Képtelen vagyok elviselni azt a nőt! – Magas hangon, Morel-lát imitálva folytatta: – És ahogy a fény istene, Vaipany a napjával, úgy ragyog majd a fiam is, tündöklő, napsugaras napfénnel, mint a nap, a fiam.

Camille arcát az egyik párnába fúrva felhorkantott.

– Választhatott volna jobb időpontot is – ismerte el az ágy oszlopának dőlő Rosalie, rozsdabarna fonatának a végét tekergetve.

A hármás ikrek tökéletesen ugyanúgy néztek ki, mindig is irigyletem vörösesebarna hajukat, ami teljesen elütött a miénktől. Az összes nővérem közül Eulalie volt a legszebb, haja már-már szőke volt,

de azért nem teljesen. Az én tincseim voltak a legsötétebbek, éppolyanok, mint a salanni fekete homok, ami csak a szigetlánc tengerpartjain fordult elő.

Halk, egyetértő hümmögéssel kicsatoltam a harisnyatartómat. Bár örültem a hírnek, tényleg egy másik napon kellett volna bejelenteni. Letekertem a gyászos, sötét színű harisnyát a lábamon, és azon gondolkodtam, vajon mi lapulhat Morella kelengyészládájában. Apu fehér selyemharisnyákkal, szalagokkal, csipkével töltötte meg, úgy gondolta, hogy az új felesége messzire űzi a balszerencsét? Belebújtam a fekete fátýolszövet hálóingbe, és elhessegettem a szatén alsószoknyák és ékköszínű köntösök gondolatát.

– Mit jelent az ránk nézve, ha tényleg fiú? – kérdezte Lenore a párnázott ablakból. – Ő lesz az örökös?

Camille felült. Arca vöröslött a sírástól, de borostyánszín szeme élesen, haragosan villant.

– Én öröklök mindent. Aztán Annaleigh, ha az átok engem is magával ragad.

– Senkit sem ragad magával semmi! – csattantam fel. – Ostobaság az egész.

– Madame Morella nem így gondolja – jegyezte meg Hanna, miközben lábujjhegyre állva a szekrénybe akasztotta a ruhámat. Az egész sornyi hasonló árnyalatú öltözék lehangoló látványt nyújtott.

– Nem gondolja, hogy meg vagyunk átkozva? – kérdezte Rosalie.

– Nem gondolja, hogy maguk, lányok örökölnék majd. Hallottam, amikor Lysbette nénikéjünkkel beszélt, arról áradozott, hogy a következő herceget hordja a szíve alatt.

Camille a szemét forgatta.

– Lehet, hogy a kontinensen így intézik a dolgokat, de erre felé nem. Megnézném, milyen képet vág, amikor apu helyre teszi!

Leültem a heverőre, és könnyű takarót terítettem a vállamra. Nem sikerült teljesen felmelegednem azután, hogy az esőben kutyaagoltam, és Morella bejelentésétől még inkább elhültem.

Ligeia ide-oda gurított egy hengerpárnát.

– Szóval a férjed lesz Salann tizenkettedik hercege?

– Ha úgy akarom – felelte Camille. – De lehetek saját jogon hercegnő, ő pedig a hitvesem. Csak megtanította nektek is Berta évekkel ezelőtt.

Ligeia vállat vont.

– Próbálom elfelejteni, amit a nevelőnők mondanak. Mind olyan rémesek! Egyébként is, nyolcadiknak születtem. Nem számíthattam semmilyen örökségre.

Hatodikként tökéletesen megértettem az érzést. Bár a lányok sorának közepén születtem, most mégis második voltam az öröklési sorrendben. A Eulalie halálát követő éjszakán aludni alig tudtam, úgy szorította a mellkasomat a felelősség súlya. A Thaumás-címer – egy ezüst polip kinyújtott csápokkal, bennük háromágú szigonynyal, jogarral és tollal – ott díszelgett Highmoor minden egyes szobájában.

Az ágyammal szemben lévő most olyan jelentőségteljesen festett, mint korábban soha. Mi van, ha tényleg történik valami Camillel, és hirtelen minden az én nyakamba szakad? Azt kívántam, bár több időt töltöttem volna történelemtanulással, mint a zongora mellett.

Camille tanított meg játszani rajta. Egymás mellett álltunk a lányok sorában, a hármas ikreket leszámítva mi voltunk egymáshoz legközelebb korban. Tíz hónappal utána születtem, és legjobb barátnőkként nőttünk fel. Amikor Camille hatéves lett, anyu zongoraleckét adott neki a régi pianínón a szalonjában. Camille tehetséges

diák volt, és nekem is mindent megtanított. Anya négykezesre alakította a kedvenc dalait, és hamarosan már elég ügyesnek tartott minket ahhoz, hogy a kék teremben álló versenyzongorán is játszhasunk.

A ház mindig megtelt zenével és nevetéssel, a nővéreim pörögve-forogva táncoltak a különböző helyiségekben a dalokra, amiket játszottunk. Rengeteg délutánt töltöttem a párnázott padon, Camille mellett, kezünk ide-oda járt az elefántcsontszín billentyűkön. Még most is inkább játszottam volna duettet vele, mint a lehető legtökéletesebb szólót egymagam. Ha Camille nem volt mellettem, egyszerűen hiányzott valami a zenéből.

– Miss Annaleigh?

Gondolataimból kiragadva néztem fel Hannára, aki felvont szemöldökkel engem figyelt.

– Mondta, hány hónapos terhes?

– Morella? Úgy gondolja, három, talán egy kicsit több.

– Több? – Camille elvigyorodott. – Hiszen még csak négy hónapja házasok!

Lenore ellökte magát az ablaktól, és leült mellém a heverőre.

– Miért zavar annyira, Camille? Én örülök, hogy itt van. A gráciának megint van anyukája.

– Nem az anyukájuk. Ahogy a miénk sem. A közelébe sem érhet.

– Próbálkozik – felelte Lenore engedékenyen. – Megkérdezte, segíthet-e megszervezni a bált. Használhatjuk arra, hogy bemutakozzunk, mert ugye a gyászidőszakban nem mehetünk el az udvarba.

– Bált sem rendezhettek – emlékeztette magát Camille.

– De a tizenhatodik születésnapunk! – Rosalie kihúzta magát, arcát duzzogás torzította. – Miért kell minden jó dolognak egy teljes évre véget vetni? Elegem van a gyászból!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Biztos vagyok benne, hogy a nővéreidnek meg elege van abból, hogy meghaltak, de ez van! – fakadt ki Camille, és felugrott az ágyról.

Még mielőtt az útját állhattuk volna, bevágta maga mögött az ajtót. Rosalie csak pislogott.

– Mi ütött belé?

Az ajkamba haraptam, úgy éreztem, utána kellene mennem, de túl fáradt voltam a veszekedéshez.

– Hiányzik neki Eulalie.

– Mindannyiunknak hiányzik – hangsúlyozta Rosalie.

Némaság telepedett ránk, ahogy gondolataink visszazálingóztak Eulalie-hez. Hanna ide-oda rohangált a szobában, meggyújtotta a vékony gyertyákat, és lassan lejjebb vette, majd elzárta a gázégőket. A gyertyatartók remegő árnyékokat festettek a szoba sarkaiba.

Lenore lehúzta rólam a takaró egy részét, és bebújt alá.

– Gondolod, hogy olyan rossz ötlet lenne engedni Morellának, és tényleg megtartani a bált? Egyszer tizenhat éves az ember... Nem a mi hibánk, hogy mindenki meghal.

– Szerintem nem baj, hogy ünnepelni akartok, de gondolj bele, hogy érzi magát Camille. Egyikünknek sem volt bemutatkozóbálja. Elizabethnek és Eulalie-nek sem.

– Akkor ünnepeljetek velünk! – ajánlotta Rosalie. – Fényűző ünnepséget tartunk, megmutatjuk mindenkinek, hogy nem ül átok a Thaumás lányokon, és minden rendben.

– Még három hét a tizenhatodik születésnapunkig. Addig gyászolhatunk, aztán... abbahagyhatjuk – magyarázta Ligeia.

– Nem értem, miért engem próbáltok meggyőzni. Apunak kell rábólintania.